

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΔΒΑ

— 'Αληθινός καλλιτέχνης γίνεται εκείνος που χύνει το αίμα της καρδιάς του.
 — 'Η νηστεία κάνει τους άποστόλους. Τα καλά γεύματα κάνουν τους διπλωμάτες.
 — 'Ο Θεός συγχωρεί, ή φρίσσει όμως ποτέ.
 — 'Ο άντρας μπορεί να επανακτήσει την τιμήν του με τη μάχη, ή γυναίκα με τη μητρότητα.
 — 'Ακόμα κι' όταν οι ναοί όλων των θρησκειών έγκαταλείφθουν από τους πιστούς των, θα μείνει ως τελευταίο προσκύνημα το κοιμητήριο.
 — 'Η μεγαλοφυΐα εινε σαν τον ήλιο: Δανείζει κι' αυτή παντού τις ακτίδες της.
 — 'Εινε ανώφελο να προσπαθής να κάμεις τον κόσμο να καταλάβη τη γλώσσα του. Πρέπει πρώτος εσύ να μάθης να μιλάς τη γλώσσα του κόσμου.
 — 'Η πείρα εινε μιá αξιοσέβαστη δέσποινα, μπρός στην οποία όλοι ύποκλίνονται, χωρίς να ρωτούν για το ποιόν του παρελθόντος της.
 — 'Ο άντρας υπερασπίζεται τον εαυτό του με το σπαθί, ή γυναίκα με τα λόγια.
 — Ποτέ δεν βαρύνεται κανείς τη ζωή, ενώ τον έναντο του μπορεί να τον βαρύνη.
 — 'Ο Θεός στο μεγάλο έργο της δημιουργίας έβαλε για στόλο τον έρωτα.
 — 'Η εύτυχία μοιάζει με την ήχώ. Μας αποκοιίνεται, αλλά δεν μας πλησιάζει.
 — Οι άντρες με τον εγωισμό τους εδμιουργησαν νόμους πολύ αυστηρούς για τη γυναίκα. Δέν καταλαβαίνουν όμως πως έτσι την ανυψώνουν σ' ένα επίπεδο ανώτερο από το δικό τους.
 — Οι άνθρωποι, όταν θέλουν να βεβαιώσουν πως κάτι που λέν εινε αληθινό, προθυμοποιούνται να καλέσουν ως μάρτυρα το Θεό. Κι' αυτό το κάνουν γιατί ξερούν πως ποτέ δεν θα παρουσιαστή να τους διαψεύσει.
 — 'Η ζωή εινε μιá τέχνη, την όποια δεν μπορούμε να γνωρίσουμε κατά βάθος και παραμένουμε έτσι άπλοοι έρασιτέχνες.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡΡ

('Ο "Άνθρωπος και ο Συγγραφέας")

'Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος 'Αλφόνσος Κάρε, ο συγγραφέας του γνωστού ρομάνζου «Υπό τας φιλύρας», πέθανε πρό 30 έτών στη Νίκαια άρκετά ηλικιωμένος και χορτασμένος από τη ζωή και τη δόξα. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Κάρε τα περνούσε άπομακρυσμένω από τον κόσμο, περιποιημένος τον κηπο και τα λουλούδια του και συντροφειμένος από διάφορα κατοικίδια ζώα που τα υπεραγαπούσε.
 Παρ' όλα του τα γεράματα, ο Κάρε διατηρείτο θαυμάσια στην ύγεια του. Είχε άθλητικό σώμα και ζούσε πάντα ζωντά στη φύσι. Είτε έδραζε, είτε χιόνιζε, είτε φρούσε, είτε έβηνε ο ήλιος, χερμώνω-καλοκαίρι, ο συγγραφέας έβγαινε καθημερινά στον κηπο του, επιθεωρούσε τα λουλούδια του, έφριχνε τα δίχτυα του στη θάλασσα, έκανε λεμβοδρομίες μ' ένα μικρό στολισσο από... βάρκες που είχε στη διάθεσί του και πολύ συχνά ζολιμπούσε.

Είχε όμως μεγάλη πεποίθησι στη γεγή του ζώσι και δεν εφοβόταν τίποτε. Αυτό όμως του στοίχισε τη ζωή του, και ίδου κατά ποιόν τρόπο. Μιά μέρα είχε ξεσπάσει στην παράλια κατοικία του συγγραφέως φοβερή καταιγίδα. 'Η βροχή έπεσε με το τουλούμι και ο άγερας βογγούσε δυνατά. 'Ο Κάρε όμως, μη έννοώντας να παραβή τις συνθήκες του, βγήκε κι' εκείνη την ημέρα στον κηπο του προί-προί, χωρίς κατέλλω και με μόνο το γελέκο, για να προφυλάξη από την καταστροφή τ' αγαπημένα του άνθη.
 Σαν να μην έφτανε αυτό, μήνε κατόπι σε μιá από τις βάρκες του και πήγε να βγάλη από τη θάλασσα τα δίχτυα του, που τα είχε ρίξει αποβραδίς. Όταν γύρισε στο σπίτι του, ήταν καταμουσσεμμένος. 'Ωστόσο όμως δεν θέλησε να αλλάξη και την άλλη μέρα έπεσε στο κρεβάτι προσβλημένος από πνευμονία, ή όποια κατόπι στηθάνα έαπλοκώων τον δόδηγισε στον τάφο.

Το Φίλημα του 'Ιούδα.

πovne κατηγορηματικά και τις επαναστατικές σκέψεις του πάνω στην κοινωνία της 'Επαύησου και γενικότερα της 'Ευρώπης. Παρά της κοιμοινας των Παρισίων και κατόπι άναρχικός κι' επαναστάτης στην 'Ιταλία, μέσα στις σελίδες του φυλλάδιου αυτού έξεχνε όλη του την αντίπαλεια κι' όλη του την άποστορά ή εναντίον της κρατοσύνης τάξεως. «Είς τους περασμένους χρόνους, γράφει, ένκοινοντο τα έθνη και έσφάζοντο οι λαοί διά την φιλοδοξίαν ενός βασιλέως ή ενός αυτοκράτορος και διά τα πάθη ενός πλουσιού ή ενός άρχοντος... Σήμερον όμως τα πράγματα έχουν άλλην όπην και άκολουθούν ένα δρόμο πολύ διαφορετικόν από τον περασμένον. Οι λαοί κοινούνται και επαναστατούσι άφ' έαυτού των διά να ΑΠΟΚΤΗΣΩΣΙ ΑΥΤΟΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΙ ΟΧΙ ΝΑ ΣΚΟΤΩΘΩΣΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ άρχοντας ή τους βασιλείς, τους οποίους θεωρούν ΕΧΘΟΥΣ ΤΩΝ, όταν τους εναντιώνονται. Έγνώρισαν ότι όλοι εινε αδελφοί και άλλω χωρισμός δεν υπάρχει μεταξύ των ειμή εκείνος του έθνισμού των, ο όποιος ίσως με τον καιρόν θέλει παύσει και θέλουσι καταντήσε ΟΛΑ ΤΑ ΕΘΝΗ και οι ΛΑΟΙ ΕΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ Ο ΜΟΣΠΟΝΔΟΝ ΕΘΝΟΣ».

Και συνεχίζει: «'Η δειλία εινε ιδέα των ποταπών ανθρώπων, το πάθος κι' ή μεροληψία εινε ιδία των πατριών, ο δε φανατισμός εινε ιδιος της θρησκουμανίας και οι ύβρεις των άμαθών και βιαιάτων. 'Επομένως πύσα έρημιές, ή όποια παρουσιάζει τα πράγματα με τρόπον δουλικόν ή έμπαθη ή μεροληπτικόν, με φανατισμόν ή ύβρεις, αυτή εινε μακράν της αληθείας». Και συνεπέρανε: «'Ο γεωργός εινε ή μέλισσα της κοινωνίας μας, από το μέλι της όποιας τρέφονται όλοι αι τάξεις των κηφήνων. 'Η φιλόπονος λοιπόν αυτή μέλισσα, ο καρποσυλλέκτης ούτος γεωργός άπεκλείσθη και κατεδικάσθη να ζή άκόμη ως Φελάχος και παρίας».
 Όπως ήταν έπόμενο, το φυλλάδιο αυτό προξένησε κατάπληξι κι' ο συγγραφέας του δεν άργησε να καταδικωθή. 'Η 'Αγγλική πρεσβεία έπεινε σημειώσι των γραφομένων και παρακολούθησε τα κινήματα του 'Ιακωβάτου.
 Στο έπόμενο φύλλο θα δοίμε πως υποδέχτηκαν στην 'Επαύησο την έκδοσι του «Φιλελευθέρων».

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

κρινε σε παραγραφάκια διάφορα έπίκαιρα γεγονότα, με ύφος πάντα πιζάντικο και πεταχτό. 'Η έπιτυχία του περιοδικού αυτού ύπηρεξε μεγάλη και κατέστησε άμέσως τον έκδοτή του δημοφιλή. Τίς «Σαφήνες» τις έγραφε μόνος του, από την άρχη ως το τέλος, γιατί ήθελε να τους δινή μιá ενίατα κατέπνησι και γιατί δεν είχε εμπιστοσύνη σε κανέναν άλλον.

'Ο 'Αλφόνσος Κάρε διακρινόταν πάντα για τον ιδιόρρυθμο χαρακτήρα του και τις πρωτότυπες έμνεψεις του, τις όποιες ήθελε να μεταφέρει και στη ζωή. Όταν π. χ. ήταν νέος, κοιμόταν συνήθως μέσα σ' ένα... φέρετρο και πήγαινε στις θεατρικές παραστάσεις μεταμυεμμένος σε... πυροσβέστη.

Κατά την ώριμη ηλικία του κατέπλητε τους πάντας με τα παράξενα γούστα του και το εκκεντρικό φερόσμο του. Και όμα γέρας, άποσφίθηκε στο χτήμα του και ζούσε, όπως είδαμε, άπομονωμένος από τους φιλολογικούς και κοσμικούς κύκλους του Παρισίου.

Το σπίτι του ήταν ένα είδος... Κιβωτού του Νωε, γιατί ο Κάρε μάζευε εκεί μέσα ζώα από κάθε ράτσα και από κάθε χώρα. Άπάνω στην πόρτα του είχε κολλήσει μιá ταμπέλλα που έγραφε άπ'όψι: «'Ο κ. Κάρε»!

Στην πόλι της καταγωγής του, στη Νίκαια, ύπηρεξε ένα ινδοπολείο, όπου μεταξύ των άλλων έπλούντο όδα και άλλα λουλούδια προερχόμενα από τον κηπο του, με την έξησι πινακίδα έπάνω:

«'Αλφόνσος Κάρε, άνοχόκομος».

Στην κατοικία του, ο Κάρε συντηρούσε, όπως αναφέραμε, πολλά και διάφορα ζώα. Σκύλους, γάτες, γαϊδουράκια, άλογα, αγελάδες, πιθήκους, πουλερικά κτλ. κτλ.

Επίσης στον κηπο του βρισκόντουσαν όλα τα είδη των λουλουδιών και των ρόδων.